

5. Afgang til at stemme imod Forslaget under Nr. 6. Hvis det ikke antages, vil § 16 blive sat under Afstemning, for at det Forslag, der er stillet under Nr. 5, kan komme til Afgjørelse. Det er altsaa det Forslag, der er stillet under Nr. 6, der kommer først til Afstemning.

Ved den derpaa følgende Afstemning, blev Forslag af Unsgaard, Nyholm, Schytte, A. Jørgensen og Krabbe: At § 16 redigeres saaledes:

Det i Forordningen af 20de Mai 1840, § 25, indholdte Forbud imod paa Fællig, forsaavidt flere ere berettigede til Jagt sammesteds, at udøve Jagt i visse Læder efter visse Arter Wildt, under den for ulovlig Jagt i Almindelighed anordnede Straf, udvides herved til ligeledes at gjælde for Jagt paa Gnemærker efter Naabyr og Harer fra den 1ste Marts til den 12te September, efter Algerhøns fra den 1ste Februar til den 12te September, og efter Urugle og Bekkastner fra den 1ste Februar til den 1ste August, dog med Undtagelse af Jagt i Haver eller i indhegnede Dyrehaver samt i de kongelige Wildtbaner.

Overtredelse af dette Forbud skal kunne paatales saavel af vedkommende Communalbestyrelse som af enhver Jagtberettiget i Communen.

De paadragne Bøder tilfalde i Kjøbstæderne disses og paa Landet Sognets Fattigkæsse.

Sager i Anledning af Bestemmelserne i denne og i den foregaaende Paragraph blive at behandle som private Politisager.

vedtaget med 26 Stemmer imod 8, og bortfaldt saaledes Afstemningen over Forslaget under Nr. 5, der gik ud paa, at § 16 skulde bortfalde.

Formanden: Vi gaar dernæst over til den foreslaaede nye § 17. Den ærede 2den Landsktingsmand for 2den Kreds har Ordet.

Thalbitzer: Jeg tillod mig ved Sagens 2den Behandling at antyde, at det var min Overbeviisning, der var grundet paa Erfaring, at den største Deel af Algerbrugerne, enten de ere Giere eller Fastere, ikke ønske at erhverve Jagtretten for at udøve den som Jagtret, men at Grunden, hvorfor de have tragtet saa meget

efter at faae den, er for at undgaae de Ulemper, som den fører med sig, isærdeleshed naar den ikke bliver udøvet paa nogen human Maade. Jeg har derfor tilladt mig i Forening med nogle andre ærede Landsktingsmænd at foreslaae nogle nye Paragrapher, som jeg troer, uden betydeligt at indskrænke Jagtretten for dem, der have den, dog vilde afhjælpe disse Ulemper. Min Erfaring grunder sig derpaa, at der, hvor min Wildtbane ophører, boer en heel Deel Bønder, der have Jagt, da de ere Selveiere, og jeg har i flere Aar med megen Lethed kunnet forpagte deres Jagt. De have nemlig sagt til mig, og der er flere, som i andre Egne have sagt det Samme, at naar jeg blot vilde lade være med at fhyde deres Hunde og Ratter, og sørge for, at deres Kreaturer ikke joges løse paa Marken ved Skydningen og den øvrige Spektakel, saae de hellere, at jeg havde den, end at Andre løbe der; thi de havde ikke Tid til at gaae efter Krybskytter paa Marken. Det er udtalt til mig ikke een, men flere Gange, og de have overladt mig Jagten for en reen Bagatel. Paa denne Erfaring begrunder jeg, at det er et almindeligt Duffe hos det større Fleertal; thi om dem, for hvem Jagten er et Liebhaber, vil jeg ikke tale. Det større Fleertal af Algerbrugerne vil derimod blot have Fred paa deres Jorder og Marker, saa at Hunde og hvad der hører til deres Huusdyr kunne roligt gaae derud, uden at de skulle have den Uergrelse og Sorg, kan jeg si, at Dyrene skulle blive dræbte for dem, uden at de tænke derpaa. Jeg tillod mig ogsaa at hentyde paa, at det ikke er godt altid at holde Hunden i Nærheden af sig, thi den slaar tit ud paa Marken, og gjør det ofte af Glæde; og navnlig naar dens Herre kommer hjem. Man seer ogsaa, at Hunden er almindelig anerkjendt som et Dyr, der virkelig hører til Familien. Hvor Kunstnere male en Familiescene, der seer man saaledes ogsaa gjerne den troe Hund nærværende, og naar man lægger Mærke til Hunden, vil man ogsaa see, at den kan uddrække baade Sorg og Glæde, som finder Sted i Familien. Paa det smukke Maleri, som var paa Udstillingen i Foraaret, og som fremstillede Krigerens Hjemkomst til Kjøbenhavn, seer man en Kriger, der har faaet